

sit Ideal, at naa til kommunale Kroer, tror jeg ikke. Jeg tror ikke, vi i den Grad, som det synes at være Forudsætningen for det ærede Medlems Udtalelser, skulle søge at friste og lokke Befolkningen hen paa offentlige Beværtninger og drage den bort fra Hjemmene. Det er ikke det, vi skulle stille efter. Jeg tror, det vilde være en stor Lykke, om Befolkningen kunde finde sig tilfreds med at være i Hjemmene i Stedet for at sidde paa offentlige Beværtninger.

Med Hensyn til Beværternes Stilling kan man bare se paa Forholdene i Frankrig. Det er statistisk godtgjort, at af samtlige Fallitter i Frankrig i Aaret 1904 eller 1905 faldt ikke mindre end ca. 43 pCt. paa Alkoholforretninger. Det viser netop, at den frie Beværternæring driver dem til Fallittens Rand, saa de slet ikke kunne eksistere. Nej, det er ikke i Beværternes Interesse at faa fri Beværternæring. Her i Landet have vi ogsaa gjort Forsøg med den frie Beværternæring. Vi have levet under fri Beværternæring fra 1857 lige til 1873, og Resultatet viste sig at være det, at i Købstæderne blev Beværterantallet i Forhold til Indbyggerantallet fordoblet. Det steg fra 1 Beværtning pr. 238 Indbyggere til 1 Beværtning pr. 122 Indbyggere. Det er en forbavsende Stigning. Det var ogsaa Aarsagen til, at Købstæderne gennem deres kommunale Repræsentanter forlangte og fik en Kommission nedsat, og denne Kommission kom med det Krav til Lovgivningsmagten, at den skulde søge at raade Bod paa denne stærke Stigning af Beværtertallet. Det var det, der førte til, at vi fik Bestemmelserne i § 9 i Loven af 1873, der gav de kommunale Raad Ret til i deres Vedtægtsbestemmelser at begrænse Beværtningernes Antal, og Antallet er i Købstæderne blevet begrænset i Henhold til denne Lov. Det vil altsaa ses, at vore kommunale Raad i Købstæderne selv have vedtaget at gaa bort fra den frie Beværternæring, og at naar vi i Øjeblikket ikke have fri Beværternæring i vore Købstæder, er det i Henhold til de kommunale Bestyrelser egen Beslutning. Det var Resultatet af at prøve at leve med fri Beværternæring her i Danmark, og jeg tror, at det samme Resultat vilde vise sig igen, hvis vi vilde give os til at eksperimentere dermed.

Der er fremsat nogle Bemærkninger om Uddeling i Brugsforeninger og Beværtning i Foreninger. Med Hensyn til det sidstnævnte Spørgsmaal kan jeg undlade at udtale mig, da det er saa klart og ind-

gaaende belyst af det ærede Medlem for Københavns 13de Valgkreds (Meyer), og vi ere enige i dette Spørgsmaal. Derimod finder jeg Anledning til at udtale mig overfor, hvad det ærede Medlem fra Vraa (Grønberg) fremsatte om det Forhold, der vilde indtræde, for saa vidt Bestemmelsen i § 31 blev vedtagen, nemlig at man da ikke kunde f. Eks. beværte ved et Fællesmaaltid ved en Skytteforeningsfest eller lignende. Jeg tror, at det ærede Medlem her befinder sig i en Vildfarelse, naar han forudsætter, at denne Bestemmelse indfører noget nyt. Saa vidt jeg forstod det ærede Medlem, var der ikke Tale om en almindelig Foreningsbeværtning, som kan eksistere i Henhold til de gældende Love, og jeg tror, at den Slags Beværtning, som han talte om, lige saa lidt kan finde Sted i Henhold til de gældende Love, som efter at Bestemmelsen i § 31 bliver gennemført.

Det ærede Medlem fra Slagelse (Lange) synes at lade sin Stilling overfor de enkelte Bestemmelser i dette Forslag bestemme af et Hovedprincip, nemlig det Hensyn, hvorvidt, det kan antages, at de Bestemmelser, der her indføres, kunne overholdes eller ikke. Jeg tror, at det ærede Medlem vil komme til at opgive adskillige af sine egne Standpunkter, for saa vidt den Betragtning skal holde Stik. Naar det ærede Medlem f. Eks. siger, at han kan gaa med til at forbyde at skænke for Kunder i de Butikker, hvor der forhandles spirituose Drikke, men i alle andre Butikker, finder han, at de handlende maa have Lov til at skænke for deres Kunder, saa galt de ville, vel at mærke uden Betaling, vil jeg spørge, hvordan det ærede Medlem vil sikre sig, at den handlende ikke faar Betaling for det, selvfølgelig ikke saaledes, at de vedkommende direkte betale for det, de drikke, men ad anden Vej. Den handlende vil jo let ad anden Vej kunne skaffe sig Betaling for den Spiritus, han udskænker til sine Kunder, og det vil man umulig kunne sikre sig imod.

Navnlig kommer det frem ved den Betragtning, det ærede Medlem gjorde gældende med Hensyn til Bestemmelsen i § 21. Ud fra det nævnte Hensyn fandt han det nødvendigt at stille et Ændringsforslag, gaaende ud paa, at paa Kur- og Badesteder skulde man ikke alene have Lov til at beværte de stadige Gæster, men ogsaa disses besøgende. Hvem ere disses besøgende? Tror det ærede Medlem, han kan kontrollere, at den, der kommer ind paa et Badehotel og forlanger et Glas Vin, er en saadan, der kommer for at besøge en Pa-